

19 Ιουλίου 2016

Αρχιμ. Θεόκτιστος Αλεξόπουλος: τα πρώτα χρόνια της ζωής του

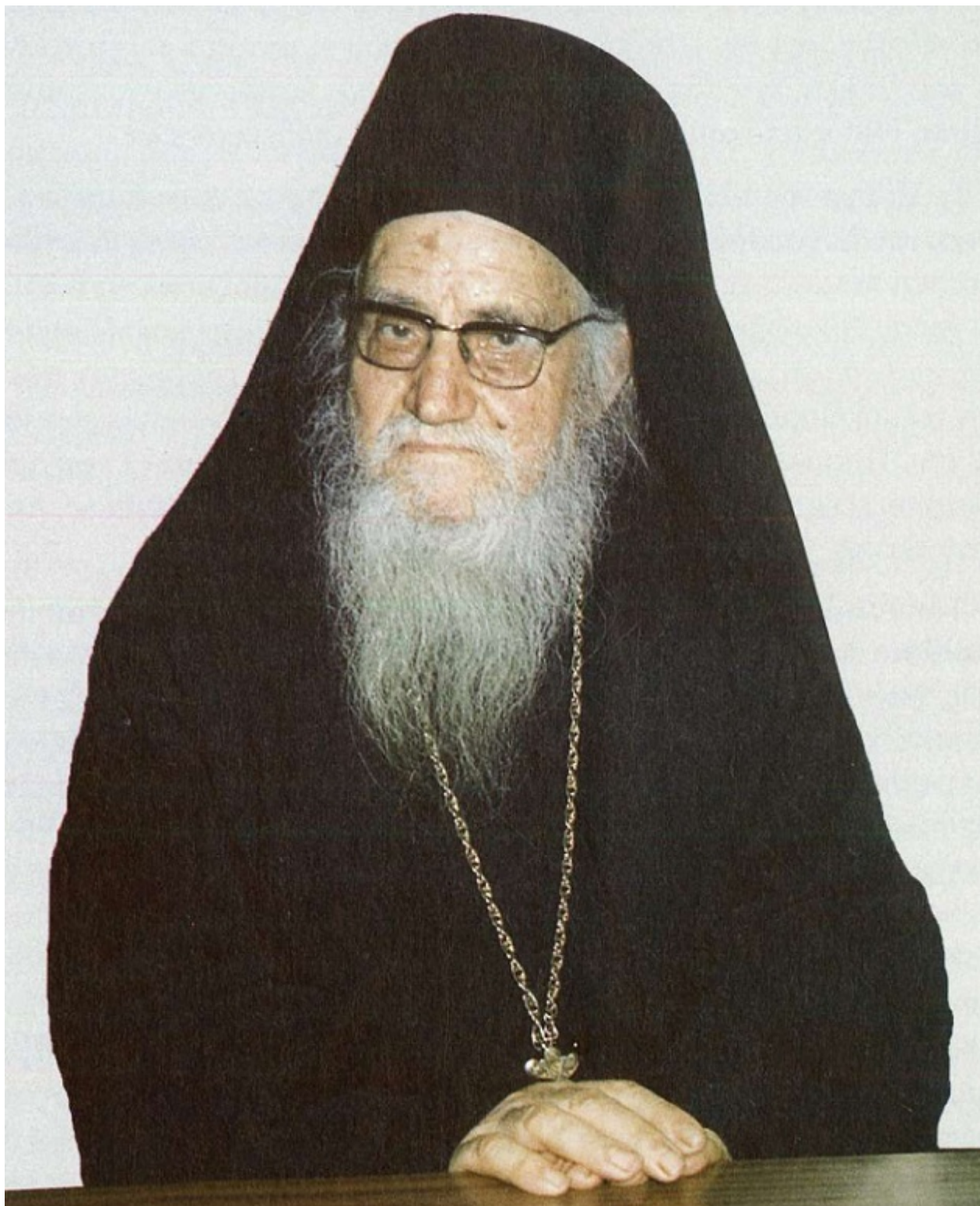
/ [Πεμπτούσία](#)

Αρχιμ. ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Η ζωή και το έργο του

Ο Αρχιμανδρίτης Θεόκτιστος, κατά κόσμον Βασίλειος Αλεξόπουλος του Ιωάννη (1879 -1963) και της Αθηνάς (1880 - 1924), γεννήθηκε στις 24 Ιουλίου 1909 στο παλαιότερο σπίτι του μικρού χωριού της νοτιοανατολικής Γορτυνίας του νομού Αρκαδίας Σύρνα, πρωτότοκος από τα τέσσερα αδέρφια. Τα άλλα τρία ήταν η Βενετία (1912 - 1925), ο Σωτήρος (1916, πέθανε βρέφος) και ο Σταύρος (1918 - 1989).

Γέροντας Θεόκτιστος Αλεξόπουλος

Ο πατέρας ήταν από το ίδιο χωριό, ενώ η μητέρα, τύπος φιλάσθενος μετά τους τοκετούς, ήταν από το γειτονικό χωριό Ελληνικό - Μουλάτσι (το γένος Ι. Κόνιαρη). Επειδή η οικογένεια ήταν φτωχή, ο πατέρας, άνθρωπος πολύ ρωμαλέος (είχε σηκώσει με τα χέρια του φορτωμένο όνο και τον πέρασε στην απέναντι όχθη γειτονικού χειμάρρου), δούλεψε σκληρά για να τη ζήσει, δεν δίστασε μάλιστα, για τον σκοπό αυτό, να πάει τρεις φορές και στην Αμερική, από όπου όμως επέστρεψε

προφυματικός.

Όπως διηγείται ο ίδιος ο π. Θεόκτιστος, τα πρώτα λόγια της ζωής του, που θυμάται, είναι πως όταν ο πατέρας του έφερε την είδηση πως κηρύχτηκε ο πόλεμος του 1912, η μητέρα του είπε «να δούμε ποιος θα νικήσει».

Από το 1915 ως το 1921 φοίτησε στο Δημοτικό σχολείο του χωριού του, όπου διακρίθηκε για το ήθος, την ευστροφία και την επίδοσή του στα μαθήματα. Ιδιαίτερα διακρίθηκε στην καλή ανάγνωση και απαγγελία και στα μαθηματικά. Ακόμα ενθυμείται ο Γέροντας το Αναγνωστικό της Γ΄ τάξης «Τα Ψηλά Βουνά» του Ζαχαρία Παπαντωνίου και την ανάγνωση, που έκανε, όταν το 1918 επεσκέφθη το σχολείο του ο Επιθεωρητής, ο οποίος τόσο εντυπωσιάστηκε, ώστε του ζήτησε να ξαναδιαβάσει το κείμενο και στη συνέχεια έλεγε επί χρόνια: «Ούτε οίδιος ο Παπαντωνίου θα το απέδιδε έτσι». Από τη Δευτέρα τάξη ο δάσκαλος Χαράλαμπος Χριστόπουλος του είχε αναθέσει και την παραλαβή του Ταχυδρομείου και τη διανομή της αλληλογραφίας. Αυτό τον ωφέλησε πολύ, γιατί όχι μόνο διάβαζε τα γράμματα στις αγράμματες γερόντισσες του χωριού, αλλά έγραφε και τις απαντήσεις τους.

Μετά την αποφοίτησή του από το Δημοτικό σχολείο (Ιούνιος 1921), με τον συγγενή γιατρό Ανδρέα Αλεξόπουλο πήγε στις 24 Ιουλίου 1921 στην Πάτρα, όπου παρέμεινε ως τον Φεβρουάριο του 1924. Αρχικά εργάστηκε ως στιλβωτής υποδημάτων και κατόπιν, μαζί με τον ξάδελφό του Ευάγγελο Αλεξόπουλο, ως μεταφορέας νεκρών νηπίων από το Βρεφοκομείο ως το Νεκροταφείο. Ενθυμείται: «Απέθνησκον δύο - τρία - τέσσερα την εβδομάδα. Επορεύετο με επιτραχήλιον ο Ιερέυς, αναγινώσκοντας, και εμείς εις την κεφαλήν μας το μικρόν φέρετρον. Η αμοιβή μας 3 δραχ. Σκεφθήτε τρία - τέσσερα νεκρά την εβδομάδα!!! Μερικά βρωμούσαν και υποφέραμε». Στη συνέχεια, παρά την επιθυμία του να μάθει την τέχνη του βιβλιοδέτη ώστε να μπορεί να διαβάζει βιβλία, προσελήφθη στο υποδηματοποιείο του θείου του Κώστα Αλεξόπουλου, όπου εξέμαθε την τέχνη του υποδηματοποιού. Το εργαστήριο ήταν στο υπόγειο του σπιτιού του θείου του και στον επάνω από αυτό όροφο έμεναν ο ξάδελφός του Χρηστός και ο κατόπιν αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Ιεζεκιήλ Τσουκαλάς, οι οποίοι τότε πήγαιναν στην Α΄ τάξη του Ελληνικού σχολείου και διάβαζαν μεγαλοφώνως τα μαθήματά τους. Έτσι ο νεαρός Βασίλειος άκουγε αρκετά ωφέλιμα πράγματα, ενώ παράλληλα, σε κάθε ευκαιρία, που του δινόταν, ρωτούσε κ.λπ.

Τον Φεβρουάριο του 1924 γύρισε στη Σύρνα, όπου μετά από λίγες ημέρες, στις 19 Φεβρουαρίου, πέθανε η μητέρα του. Η παραμονή του όμως στον γενέθλιο τόπο σημαδεύτηκε από ένα άλλο γεγονός. Στο μπαούλο του θείου του Σωτήρου Κόνιαρη,

στο Ελληνικό - Μουλάτσι, βρήκε το βιβλίο «Αμαρτωλών σωτηρία». Αναφέρει ο ίδιος: «Δεν είναι δυνατόν να περιγράψω την χαράν μου κ.λπ. Έως να υπάγω από Μουλάτσι εις την Σύρναν διάβαζα κλαίγοντας.»

Μετά την Κυριακή του Θωμά (4 Μαΐου 1924) ακολούθησε τους συγγενείς του Χρηστό και Φώτιο Παπούλια στα χωριά Ζαράκοβα, Καμάρι, Καπαρέλι, Ζέλι, Μαυρίκι κ.λπ. Τεγέας, όπου όλοι τους εργάζονταν ως τον Οκτώβριο του 1924 την τέχνη των τσαρουχιών. Μαζί του είχε και το βιβλίο «Αμαρτωλών σωτηρία» και, όταν εύρισκε καιρό, το μελετούσε. Από τον Οκτώβριο ως τη Μεγάλη Εβδομάδα του 1925, εργάστηκε στο υποδηματοποιείο Παπαγεωργίου στο χωριό Καπαρέλι. Εκεί, μαζί με άλλους δυο ευσεβείς νέους, είχαν προμηθευτεί και το βιβλίο «Θησαυρός» του ιερού Δαμασκηνού, που κι αυτό το μελετούσαν, και παράλληλα, έχοντας και μια «Ιερά Σύνοψη», κατέφευγαν σε παρακείμενο δάσος από αμυγδαλιές και διάβαζαν Απόδειπνο κ.λπ.

[Συνεχίζεται]